

[Mimi Stilling Jakobsen]

del af uddannelsen ét sted, en anden del måske på et andet værksted hos en privat eller på en værkstedsskole. Jeg vil gerne spørge ministeren, hvor langt man egentlig er kommet med det. Jeg er bekendt med, at man har rejst det fra erhvervslivets side allerede for et halvt år siden, men det lader til at lade vente lidt på sig.

En anden idé, centrum-demokraterne har haft fremme, er spørgsmålet om, hvorvidt man kunne forlænge praktiktiden for dem, der har opnået praktikplads. Det er givet, at det ville give den unge en meningsfuld beskæftigelse i det job og det fag, man senere vil beskæftige sig med. Det vil give en større erfaring. Det vil give arbejdsgiveren den fordel, at han får mere glæde af den unge, fordi den unge kan være der længere, og det vil under alle omstændigheder stadig væk være bedre end alternativet, nemlig at man ikke har beskæftigelse. Også dette kunne jeg tænke mig at få ministerens kommentar til.

Jeg er fuldstændig klar over, at det ikke er ministeren, der afgør den slags ting; det er de faglige udvalg for hvert fag, der tilrettelægger praktiktidens længde og dens indhold, men det kunne måske dog nævnes som en god idé over for disse faglige udvalg.

Afgørende er det for CD, at der ikke kommer nogen tvangslovgivning på dette område. Det ville passe som en knyttet næve til et blåt øje, hvis man på et tidspunkt, hvor erhvervslivet har skaffet flere praktikpladser end nogen sinde, gik ud og forsøgte at få de sidste virksomheder med ved at lave en tvangslovgivning, det være sig ved at man forhøjer bidragene eller gør noget andet, udskriver kvoter, eller hvad man nu kan finde på.

Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, hvordan man overhovedet ved en sådan lovgivning ville tage hensyn til, at i nogle områder er der nærmest mangel på folk, der søger praktikpladser, og i andre områder er der mangel på praktikpladser. Her har man nemlig virkelig et paradoksproblem, som i øvrigt er næsten totalt afskaffet på arbejdsmarkedet.

Må jeg sige om ungdomsgarantien, at den foreløbige rapport, vi har set, ikke har skabt megen optimisme i vor gruppe. To tredjedele af de unge skulle være havnet i den offentlige sektor, og det er i sig selv ikke i overensstemmelse med vores målsætning, og oven i

købet en tredjedel af disse i beskæftigelsesprojekter. Så er vi lige præcis tilbage, hvor vi startede, og hvor jeg egentlig troede, at et flertal i folketinget var enig om, at det ikke var den vej. Jeg mente ikke, at beskæftigelsesprojekterne af nogen betragtedes som fremtiden. Nu har vi fået rettet lønforholdene – til nogles store fortrydelse, til CDs tilfredshed – men i hvert fald har de stort set stadig væk ingen anden værdi, end at de er adgangsgivende til dagpengesystemet. Desuden rejser det problemet med den kommunale produktion, hvor vi klart tager afstand fra en ændring af kommunalfuldmagten. Overlad produktionen til dem, der har forstand på det! Det er de private virksomheder, ikke kommunerne, der har problemer nok at slås med.

Endelig vil jeg nævne som CDs bud på løsning af en del af problemet – det løser ikke det hele – at man bør indføre en ungdomsløn for unge f.eks. mellem 18 og 22 år. Det er givet, at det antal unge, der bliver fyret på deres 18 års fødselsdag, fordi de pludselig skal stige til voksenløn, efterhånden må gøre indtryk. Her må man igen prøve at slække på de ideelle fordringer. Lad os lade være med at gøre dem den bjørnetjeneste, det er at give dem en vældig fin løn, men desværre får de altså ikke noget arbejde.

Kort sagt, for at prøve at sammenfatte vil jeg sige, at CDs holdning til dette er: ja, vi skal gøre noget, men det er ikke ligegyldigt, hvad vi gør. Hvis vi bruger denne sag – nogle vil måske oven i købet sige: hvis man misbruger denne sag – som har befolkningens bevågenhed, til at lægge nye byrder på erhvervslivet, til at forsøge at løse det midlertidigt med nogle projekter og andet, som ikke virker konkurrenceforbedrende for erhvervslivet, så står vi bare med et endnu større problem for de unge, der om 3-4 år skal ud og tilkæmpe sig en uddannelse eller en læreplads, og det kan der ikke være nogen som helst idé i. Det er ikke nye fantasiprojekter, der skal til, uanset om fantasi er en god ting. Jeg tror, at det, der vil have den afgørende virkning, er, at de almindelige job og de kompetencegivende uddannelser gøres nemmere for de unge at komme ind i. Det er dér, trækket ligger, det er dér, det virkelig vil batte noget, det er ikke i små, selektive og mere eller mindre eksotiske projekter rundt omkring.